

Arrest

nr. 265 228 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner, dhr. D.J.

1.2. Op 7 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische geregistreeerde partner, de genaamd D.,J. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene loonfiches (van 31.08.2020 tot 11.12.2020) voor uit de tewerkstelling bij Let's Work. Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier (uittreksel databank Dolsis) blijkt dat de aangetoonde tewerkstelling werd beëindigd op 29.01.2021. Sedert 15.02.2021 tot 15.05.2021 was de referentiepersoon tewerkgesteld bij de firma 'Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba'. Vanaf 17.05.2021 (tot 12.11.2021) blijkt de referentiepersoon een nieuw contract van bepaalde duurte hebben gekregen bij dezelfde firma nl. Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba'. Echter, betrokkene heeft niets betreffende deze tewerkstelling van de referentiepersoon voorgelegd, waardoor we geen kennis kunnen nemen van de inkomsten die eruit voortkomen en dus niet kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, is het aan betrokkene om de Dienst Vreemdelingenzaken daarvan op de hoogte te stellen en dus het dossier te actualiseren. Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fao.vb)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis

gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het motiveringsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“ (1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing aanvaardt de bewijzen van de referentiepersoon niet als bewijs van voldoende en stabiele bestaansmiddelen en meent dat de verzoekster daarom niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 40 Ter VW.

De motivering schendt artikel 40 ter VW, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Het redelijkheidsbeginsel. ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011,9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
- *Beslissing moet stoelen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter infonnering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
- *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
- *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
- *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40 Ter VW en juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij wordt op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) De Loonfiches (31.08.2020 tot 11.12.2020) uit de tewerkstelling bij Let's work

De referentiepersoon, de heer D.J. (...), legt zijn loonfiches (van 31.08.2020 tot 11.12.2020) uit de tewerkstelling bij Let's work voor.

De bestreden beslissing stelt dat de stukken niet voldoende recent zijn. Er wordt zonder enige verdere verduidelijking of toelichting gezegd dat deze niet aanvaard kunnen worden ter staving van de huidige bestaansmiddelen.

Deze 'motivering' dewelke niet meer is dan een standaardzin, kan niet als redelijk, proportioneel, zorgvuldig of pertinent worden beschouwd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op het ogenblik van de aanvraag, namelijk 14 januari 2021, de verzoekende partij geen andere stukken kon voorleggen. Loonfiches van de referentiepersoon van na 14 januari 2021, waren op dat moment nog niet voorhanden. De tewerkstelling bij Let's Work werd immers maar op 29 januari 2021 beëindigd en pas op 15 februari 2021 startte de referentiepersoon bij de firma 'Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba', zodat zijn nieuwe loonfiches slechts na datum beschikbaar waren.

Van een zorgvuldige overheid kan daarentegen verwacht worden dat zij:

- *bij discussie bijkomende stukken opvraagt (zoals gebruikelijk is)*
- *minstens betwist dat er geen tewerkstelling meer is en hiervan de bewijzen of minstens de (tegen)indicaties aanlevert; quod non.*

Verder deed verweerder in het licht van zijn zorgvuldige feitenvinding niet de moeite om het bewijs te vragen of de huidige inkomsten nog steeds dezelfde waren en dit in tegenstelling tot andere dossiers waar dit per brief wordt opgevraagd; quod non in casu.

De loonfiches van voorde aanvraag van 14 januari 2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon, de heer D.J.(...), over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, lagen wel degelijk voor.

De verwerende partij maakt dan ook volledig abstractie van de bedoeling van artikel 40 ter VW.

Het doel achter artikel 40 Ter VW is te vermijden dat de verzoekster ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

Op tal van punten werd de verweerder al teruggefloten voor haar foute en rigide interpretatie van de bepalingen van de 'stabiele en voldoende' bestaansmiddelen, (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456. 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zeker gelet op het professionele parcours dat de referentiepersoon in casu reeds heeft afgelegd. De heer D.J. (...) is een gemotiveerde, harde werker die niet stil zit. Zijn tewerkstelling bij Let's Work werd beëindigd op 29.01.2021 waarna hij reeds op 15.02.2021 startte met een nieuwe baan tot en met 15.05.2021 bij de firma 'Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba'. Hier verkreeg hij vervolgens vanaf 17.05.2021 een nieuw contract van bepaalde duur.

Dat het in casu om tijdelijke overeenkomsten gaat is irrelevant aangezien ze elkaar snel opvolgen en zo een voortdurende bron van inkomsten vormen voor de referentiepersoon.

Daarenboven vormt ook een vast contract een momentopname, gezien een Belg de dag na het indienen van het contract ontslag kan nemen of kan ontslagen worden. Elk dossier is dus per definitie een momentopname.

De verwerende partij heeft nagelaten om zorgvuldig te werk te gaan en vervolgens een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen.

Het eerste middel is dus gegrond."

3.1.2. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hem geen artikel 40, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bekend is, zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op een schending van voormelde bepaling kan beroepen.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit vornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.1.5. De verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon de loonfiches van 31 augustus 2020 tot 11 december 2020 uit de tewerkstelling bij Let's Work voorlegt, dat de bestreden beslissing stelt dat deze stukken niet voldoende recent zijn, dat er zonder enige verduidelijking of toelichting gezegd wordt dat deze niet aanvaard kunnen worden ter staving van de huidige bestaansmiddelen, dat deze motivering, dewelke niet meer is dan een standaardzin, niet als redelijk, proportioneel, zorgvuldig of pertinent kan worden beschouwd, dat op het ogenblik van de aanvraag, namelijk op 14 januari 2021, de referentiepersoon geen andere stukken kon voorleggen, dat de loonfiches van na 14 januari 2021 op dat moment nog niet voorhanden waren, dat de tewerkstelling bij Let's Work immers maar op 29 januari 2021 werd beëindigd en de referentiepersoon pas op 15 februari 2021 bij de nieuwe firma startte, zodat zijn nieuwe loonfiches slechts na die datum beschikbaar waren, dat van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij bij discussie bijkomende stukken opvraagt zoals gebruikelijk is, minstens betwist dat er geen tewerkstelling meer is en hiervan de bewijzen of minstens de indicaties aanlevert, *quod non* en dat de verwerende partij niet de moeite deed om het bewijs te vragen of de huidige inkomsten nog steeds dezelfde waren en dit in tegenstelling tot andere dossiers waar dit per brief wordt opgevraagd, *quod non in casu*. Zij vervolgt dat de loonfiches van voor de aanvraag van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wel voorlagen, dat de verwerende partij dan ook volledig abstractie maakt van de bedoeling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het doel is te vermijden dat zij ten laste zou vallen van de Belgische overheid, dat de verwerende partij op tal van punten al werd teruggefloten voor haar foute en rigide interpretatie van de bepalingen van ‘stabiele en voldoende’ bestaansmiddelen, dat zeker gelet op het professionele parcours dat de referentiepersoon *in casu* reeds heeft afgelegd, dat de referentiepersoon een gemotiveerde, harde werker is die niet stil zit, dat zijn tewerkstelling bij Let's Work werd beëindigd op 29 januari 2021 waarna hij reeds op 15 februari 2021 met een nieuwe baan startte tot en met 15 mei 2021 bij een nieuwe firma en dat hij daar vervolgens vanaf 17 mei 2021 een nieuw contract van bepaalde duur kreeg. Dat het *in casu* gaat om tijdelijke overeenkomsten is volgens de verzoekende partij irrelevant aangezien ze elkaar snel opvolgen en zo een voortdurende bron van inkomsten vormen

voor de referentiepersoon. Zij stelt voorts dat daarenboven ook een vast contact een momentopname vormt, gezien een Belg de dag na het indienen van een contract ontslag kan nemen of kan ontslagen worden, dat elk dossier dus per definitie een momentopname is.

3.1.6. Betreffende het bewijzen van het beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” door de referentiepersoon, zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene loonfiches (van 31.08.2020 tot 11.12.2020) voor uit de tewerkstelling bij Let’s Work. Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier (uittreksel databank Dolsis) blijkt dat de aangetoonde tewerkstelling werd beëindigd op 29.01.2021. Sedert 15.02.2021 tot 15.05.2021 was de referentiepersoon tewerkgesteld bij de firma ‘Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba’. Vanaf 17.05.2021 (tot 12.11.2021) blijkt de referentiepersoon een nieuw contract van bepaalde duurte hebben gekregen bij dezelfde firma nl. Handelskwekerij de Waelehubert en Lode bvba’. Echter, betrokkene heeft niets betreffende deze tewerkstelling van de referentiepersoon voorgelegd, waardoor we geen kennis kunnen nemen van de inkomsten die eruit voortkomen en dus niet kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, is het aan betrokkene om de Dienst Vreemdelingenzaken daarvan op de hoogte te stellen en dus het dossier te actualiseren.”*

In de bestreden beslissing wordt aldus erkend dat de verzoekende partij de loonfiches van 31 augustus 2020 tot 11 december 2020 uit de tewerkstelling bij Let’s Work van de referentiepersoon heeft voorgelegd bij de aanvraag, doch dat hieruit niet kan besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt daar de aangetoonde tewerkstelling werd beëindigd op 29 januari 2021, de referentiepersoon een nieuwe tewerkstelling heeft, doch dat niets werd voorgelegd betreffende deze tewerkstelling waardoor geen kennis kan genomen worden van de inkomsten die eruit voortkomen en er dus niet kan vastgesteld worden of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat voor zover de economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure het aan de verzoekende partij is om de verwerende partij daarvan op de hoogte te stellen en het dossier te actualiseren.

Gelet op voormelde motieven kan niet gesteld worden dat er zonder enige verduidelijking of toelichting gezegd wordt dat de loonfiches van Let’s Work niet aanvaard kunnen worden ter staving van de huidige bestaansmiddelen, noch dat het niet meer dan een standaardzin betreft. Er wordt immers op gewezen dat die tewerkstelling werd beëindigd en dat de referentiepersoon een nieuwe tewerkstelling heeft, doch hiervan geen stukken werden voorgelegd zodat de inkomsten hieruit niet bekend zijn alsook dat het de verzoekende partij toekomt bij gewijzigde omstandigheden het dossier te actualiseren.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat op het ogenblik van de aanvraag, namelijk op 14 januari 2021, de referentiepersoon geen andere stukken kon voorleggen, dat de loonfiches van na 14 januari 2021 op dat moment nog niet voorhanden waren, dat de tewerkstelling bij Let’s Work immers maar op 29 januari 2021 werd beëindigd en de referentiepersoon pas op 15 februari 2021 bij de nieuwe firma startte, zodat zijn nieuwe loonfiches slechts na die datum beschikbaar waren, alsook de stelling dat de loonfiches van voor de aanvraag van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wel voorlagen, dat de verwerende partij dan ook volledig abstractie maakt van de bedoeling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het doel is te vermijden dat zij ten laste zou vallen van de Belgische overheid, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt om bij het treffen van de bestreden beslissing rekening te houden met alle feitelijke elementen die van invloed zijn of kunnen zijn op het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat wanneer blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon, welke werd aangetoond ter staving van de voorwaarden van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door die persoon, beëindigd werd na het indienen van de aanvraag, de verwerende partij geen acht zou mogen slaan op dit feit dat een wezenlijke impact heeft op de verblijfsrechtelijke aanspraken van de verzoekende partij. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° van de voormelde bepaling moeten bewijzen dat de Belg ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad wijst er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. De Raad wijst erop dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak

op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.043: *“Voor zover er sprake is van een verblijfsrecht met een declaratief karakter, wordt verzoekster geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag van dit recht, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat verzoekster reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en “zeker” verblijfsrecht had.”*). De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt op welke wijze uit de loonfiches van een tewerkstelling die beëindigd werd op 29 januari 2021 zou kunnen afgeleid worden dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 7 juli 2021, over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat de tewerkstelling van de referentiepersoon welke werd aangetoond ter staving van de voorwaarden van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door die persoon, beëindigd werd op 29 januari 2021, evenmin als het feit dat er sprake is van een nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon en zij hiervan niets heeft voorgelegd.

De verzoekende partij meent echter dat het de verwerende partij toekwam bijkomende stukken op te vragen of aan te tonen dat er geen tewerkstelling meer is, dat zij diende bewijs te vragen of de huidige inkomsten nog dezelfde waren, dat zij dit, in tegenstelling tot andere dossiers, niet deed.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet ontkent in de bestreden beslissing dat er nog een tewerkstelling is van de referentiepersoon, doch oordeelt dat de verzoekende partij betreffende deze tewerkstelling niets heeft voorgelegd waardoor zij geen kennis kan nemen van de inkomsten die eruit voortkomen en er dus niet kan vastgesteld worden of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat voor zover de economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure het aan de verzoekende partij is om de verwerende partij daarvan op de hoogte te stellen en het dossier te actualiseren.

Betreffende het betoog dat het de verwerende partij toekwam bijkomende stukken op te vragen en bewijs diende te vragen of de huidige inkomsten nog dezelfde waren, en zij in het licht van de zorgvuldigheidsplicht ook wijst op een hoorplicht, wijst de Raad er vooreerst op dat het de aanvrager van verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband herhaalt de Raad nogmaals dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door de referentiepersoon bij de verzoekende partij rust.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de voorgelegde stukken niet volstaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 14 januari 2021 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

vereist de referentiepersoon die vervoegd wordt beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 14 juli 2021 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon tot december 2020, na 29 januari 2021, niet langer actueel waren. Gelet op het feit dat de bewijslast bij de verzoekende partij rust en dat de vaststelling van de verwerende partij, betreffende de inkomsten van de referentiepersoon, betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van het door haar gevraagde verblijfsrecht, is het niet foutief, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het aan de verzoekende partij, die zelf op de hoogte is van dit gewijzigde gegeven, toekomt haar aanvraag te actualiseren. Met andere woorden, gelet op het wijzigen van de inkomstensituatie van de referentiepersoon, komt het niet kennelijk onredelijk voor om het beschikken door de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet automatisch af te lijden uit een afgesloten tewerkstelling en te wijzen op de noodzaak aan actualisatie betreffende de inkomsten. Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor dat wanneer de situatie van de referentiepersoon wijzigt, specifiek met betrekking tot de feiten die van invloed zijn op het beoordelen van het gevraagde verblijfsrecht van de verzoekende partij, te verwachten dat de verzoekende partij haar aanvraag actualiseert. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de motieven dat de referentiepersoon een nieuwe tewerkstelling heeft nadat de verzoekende partij de aanvraag had ingediend en dat het haar toekwam om haar situatie te actualiseren, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen na 15 februari 2021, datum van het opstarten van de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon.

Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat het de verwerende partij toekwam bijkomende stukken op te vragen of bewijs te vragen of de huidige inkomsten nog dezelfde waren, nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie bij de verzoekende partij zelf berust.

Door louter te wijzen op het professionele parcours dat de referentiepersoon *in casu* reeds heeft afgelegd en het feit dat de referentiepersoon een gemotiveerde, harde werker is die niet stil zit, dat zijn tewerkstelling bij Let's Work werd beëindigd op 29 januari 2021 waarna hij reeds op 15 februari 2021 met een nieuwe baan startte tot en met 15 mei 2021 bij een nieuwe firma en dat hij daar vervolgens vanaf 17 mei 2021 een nieuw contract van bepaalde duur kreeg, toont de verzoekende partij voorts ook niet aan dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing beschikte over informatie waaruit zij kon afleiden wat de inkomsten van de referentiepersoon waren en aldus of hij beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken indien zij meent dat de referentiepersoon in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog enige dienstige en concrete informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de verwerende partij van de feiten of het besluitvormingsproces kon beïnvloeden. De verzoekende partij laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift immers eveneens na om bewijzen betreffende de inkomsten uit de huidige tewerkstelling van de referentiepersoon voor te leggen.

3.1.7. Het betoog van de verzoekende partij dat het niet relevant is dat het *in casu* gaat om tijdelijke overeenkomsten aangezien ze elkaar snel opvolgen en zo een voortdurende bron van inkomsten vormen voor de referentiepersoon, dat daarenboven ook een vast contact een momentopname vormt, gezien een Belg de dag na het indienen van een contract ontslag kan nemen of kan ontslagen worden, dat elk dossier dus per definitie een momentopname is, is niet dienstig. Immers blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet in overweging genomen worden

omdat het tijdelijke overeenkomsten betreffen, noch omwille van het soort arbeidscontact, noch omwille van het feit dat de referentiepersoon geen stabiele bron van inkomsten heeft. De bewijzen van bestaansmiddelen worden niet in overweging genomen daar gelet op de beëindiging van de tewerkstelling op 29 januari 2021 niet kan besloten worden op basis van deze bewijzen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen en daar betreffende de nieuwe tewerkstelling niets wordt voorgelegd waardoor er geen kennis kan genomen worden van de inkomsten die eruit voortvloeien en aldus niet kan vastgesteld worden of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.1.8. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij op tal van punten al werd teruggefloten voor haar foute en rigide interpretatie van de bepalingen van 'stabiele en voldoende' bestaansmiddelen, en wijst op verschillende arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde hebben. Ook toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.1.9. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niets heeft voorgelegd betreffende de huidige tewerkstelling van de referentiepersoon waardoor geen kennis kan genomen worden van de inkomsten die eruit voortvloeien en niet kan vastgesteld worden of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en/of het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.10. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het motiveringsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing weigert de behoefteanalyse te maken en zet deze weg als ‘overbodig’.

Hiermee schendt zij de vermelde bepaling en de vermelde beginselen.

Het doel van de behoefteanalyse is ook hier na te gaan of het gezin van de verzoekster al dan niet in de eigen middelen kan voorzien in de concrete situatie om aldus niet ten laste van de overheid te vallen.

Uw Raad wees er in diverse arresten al op dat verweerder, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten.

Hierbij dient “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” uitgemaakt te worden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Artikel 20 VWEU verzet zich namelijk tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie o.m. HvJ 8 maart 2011. C-34/09. Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel in abstracto beoordeeld wordt zonder naar de concrete situatie te kijken en zonder alle elementen en feiten samen in hun context te plaatsen, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering in abstracto beoordeeld niet proportioneel met dit doel. Zo kan een grondige analyse van de situatie aan de hand van een behoefteanalyse net aantonen dat in sommige gevallen het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Al deze elementen wijzen erop dat de wetgever een ruime beoordeling beoogt waarin alle elementen mee in rekening moeten worden genomen. De herkomst van de middelen speelt daarbij geen rol (Hv. I C-408/03, Commissie/België. van 23 maart 2006) en ook de middelen van de partner kunnen in overweging worden genomen. De vraag of er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking staan, is aldus een complexe vraag die in elke situatie anders moet worden beoordeeld en waar alle toepasselijke elementen een rol spelen. De behoefteanalyse staat dan ook centraal en kan niet zomaar ter zijden worden geschoven.

De verwerende partij heeft nagelaten om het geheel van elementen in acht te nemen, in de balans te leggen, en vervolgens een gemotiveerde beslissing te nemen. Om deze reden is de verwerende partij ook duidelijk onzorgvuldig geweest bij het nemen van haar beslissing.

Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. Voor een toelichting bij de door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen kan verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.1.3.

3.2.3. In de bestreden beslissing wordt omtrent de behoefteanalyse als volgt gemotiveerd: *"Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten."*

3.2.4. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat niet geoordeeld werd dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, doch wel dat de referentiepersoon een nieuwe tewerkstelling heeft maar dat niets betreffende deze tewerkstelling werd voorgelegd, waardoor er geen kennis kan genomen worden van de inkomsten die eruit voortkomen en niet kan vastgesteld worden of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten. Er blijkt dan ook niet dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van

de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

De verwerende partij kon dan ook, bij gebrek aan enig bewijs van actuele bestaansmiddelen, terecht motiveren dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad betreffende de behoefteanalyse is niet dienstig daar de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat in de door haar geviseerde rechtspraak ook sprake was, zoals *in casu*, van het niet voorliggen van bewijzen van actuele bestaansmiddelen.

In zoverre de verzoekende partij nog wijst op een inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon, stelt de Raad nog vast dat dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij bewijzen van een dergelijk inkomen had voorgelegd ter gelegenheid van haar aanvraag of op enig ander ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.5. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat een behoefteanalyse *in casu* overbodig is.

Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het motiveringsbeginsel.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER